

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 2. De praemittenda Confessione Sacramentali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

nitum suum illi offerre, ipsumque suscipere im-
paratus præsumet? Et si Rex aut Princeps ma-
gnæ potentia tibi, ô Sacerdos, significasset, ut
illi hospitium crastina die parares, quantâ soli-
titudine expurgare domum & ornare fatige-
res, totam etiam noctem ducens insomnem,
ne quid ille veniens incompotum & indecorum
reperiret? Nunc verò Rex regum, & Domi-
nus dominantium mandat tibi per Prophetam
dicens, *Præparare Israël in occursum Dei tui, quia*
ecce ego veniam, & manebo in medio tui. Vi-
de ergò & considera, quantâ diligentia thalami
tui tergere sordes debeas, quali apparatu ipsum
ornare, quo dignus fias à tanto hospite visi-
tari. Talem se Deus exhibebit animæ tuæ,
qualem se illa præparaverit ei: quantumque tu
apposueris ad diligentiam, tantum ille adjiciet
ad gratiam. Vetus parœmia est, *Adoraturi se-*
deant, quâ paratum purgatumque animum ad
Deum afferre monemur. Quidam etiam Ethni-
cus ait; *Dimidium facti, qui bene cepit, habet:*
in singulis enim actionibus id imprimis curan-
dum est, ut rectè ordiamur. Omnium autem opti-
ma præparatio, & magis necessaria illa est, quæ
in puritate & sanctitate vitæ consistit; cum
quidquid agis, quidquid cogitas, quidquid mo-
liris, ad hunc scopum refers, ut vias vitæ divi-
næ, teque dignum reddas hoc cælesti convi-
vio. Sicut enim fructus frequentis celebrationis
in hoc præcipuè attenditur, ut quotidie crescas
in humilitate, patientia, mundi contemptu, &
charitate: ita vera præparatio in hoc fita est, ut
quotidie aliquid vicii deponas, aliquid virtutis
acquiras, donec possis cum Apostolo dicere:
Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus.
Et illis quidem, qui Deo jugiter adhaerentes
mentem habent rebus divinis exercitatum, non
erit difficile sanctioris vitæ incremento se ad di-
gnè celebrandum rectè disponere: aliis verò,
quorum major numerus est, qui minus idonei
sunt ad animum sursum erigendum, varia San-
cti Patres documenta præscribunt, quibus ad-
juti ad Deum accedant tali curâ, & dispositione,
quæ tanto mysterio digna sit. Quædam ex his
jam supra à nobis tradita sunt: alia infra expli-
cabuntur.

§. II.

De præmittenda confessione Sacramentali.

Formidabilis est, & non sine horrore audien-
da Apostoli comminatio dicentis; *Quicum-*

que manducaverit panem hunc, vel biberit cali-
cem Domini indignè, reus erit corporis & san-
guinis Domini. Quare celebrare volenti revo-
candum est in memoriam ejusdem præceptum,
Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat,
& de calice bibat; qui enim manducat & bibit in-
dignè, judicium sibi manducat & bibit. Et qui-
dem probatio omninò necessaria est, ut nullus
sibi conscius mortiferæ labis ad sacrificandum
præsumat accedere non præmissâ sacramentali
confessione, quantumvis sibi contritus videat-
ur; alioquin Panem vitæ in mortem & conde-
mationem accipiet. Ut verò ex hoc divino
convivio, quod sanctis animabus inexplicabiles
præbet delicias, mens abundantius reficiatur,
non solum à mortalibus, sed etiam à venialibus
culpis, & ab omni terreno affectu eam expur-
gare oportet, & puram ac vacuum Deo exhibere
gratiæ suæ donis implendam, & exornandam.
Hac de causa boni Sacerdotes, quos te imitari
par est, vel quotidie, vel alternis diebus, vel
bis saltem in hebdomada animo verè contrito
ad confessionem solent accedere, omnesque ma-
lorum radices evellere conantur, atque omnem
vel levissimam maculam abstergere. Quod si ni-
hil Sacramento pœnitentiæ expiandum occur-
rat, intentum nihilominus contritionis actum
de totius vitæ delictis elicere non omittes,
quia cor contritum & humiliatum Deus non
despiciet.

In ipsa autem confessione vitanda prolixitas,
& nimia diligentia in levioribus culpis recensenden-
dis: satius enim est intimè de iis dolere, & per
devotam cordis ad Deum conversionem eas ex-
piare, quàm in iis ad instar historiarum sine propo-
sito emendationis, sicut ut plurimum contingit,
enarrandis immorari. An verò expediat quoti-
dianas imperfectiones in confessione explicare,
ut status pœnitentis notior sit Confessario, non
est una Magistrorum spiritualium sententia; tu-
tior tamen & communior est oportere eas extra
Sacramentum manifestare. Cavendus item mul-
torum error, qui se prolixè de iis accusant, quæ
peccata non sunt, ut de pravus habitibus, &
passionibus, & de circumstantiis impertinenti-
bus; quod sint superbi, iracundi, & proni ad
malum; quod Deum non amaverint ex tota
cordis intentione, & alia ejusdem generis multa,
de quibus & aliis ad confessionem pertinentibus
suadeo ut omninò legatur tractatus S. Bonaven-
turæ de modo confitendi, & puritate con-
scientiæ. Confessionis autem duplex præparatio

præmittenda, remota & proxima. Remota in hoc consistit, ut per vigilem cordis custodiam, profundam tui cognitionem & exactam discussionem, eam comparare studeas conscientiae tenetudinem & puritatem, quæ commissos defectus statim sentiat, & fideliter memoriæ suggerat. Deinde assuesces actum contritionis frequentare, & quotidianum examen sic instituere, ac sic statim confiteri deberes. Proxima aliquot actus complectitur: nam primò gratiam efficacem petere debes omnia peccata agnoscendi, detestandi, & emendandi: tum in memoriam revocanda quæcunque ab ultima confessione commissa sunt: Demum de singulis actum doloris elicies cum firmo constantique proposito ab his deinceps abstinendi, & satisfaciendi. Quod si peccata leviora sint, quia omnia corrigere propter humanam fragilitatem difficile est, propones saltem & conaberis, quoties ad confessionem accedis, aliquid ex eis deponere, in quod frequentius labi soles.

§. III.

Modus confitendi.

Quandoquidem hujus Sacramenti pars essentialis, eaque præcipua est dolor & contritio ob admittà facinora, huic maximè insistes, præmissà brevi consideratione alicujus motivi ejusdem contritionis, qualia hæc sunt: 1. Gravitas peccatorum, quibus offenditur Deus, cujus bonitas infinita nec levissimè quidem lædenda foret, etiam ob salutem totius mundi. 2. Atrocissima damna, quæ tam in ista, quam in altera vita ex peccato oriuntur. 3. Inscrutabilitas judiciorum Dei sæpè ingratos deserentis, & tepidos evomentis. 4. Brevitas & incertitudo temporis gratiæ, quo potest offensa Dei expiari. 5. Memoria æternitatis, ejusque interminabilis durationis. 6. Inæstimabilis dignatio Dei, qui tanta passus est, ut te à peccatis liberaret. 7. Magnitudo beneficiorum tibi à Domino collatorum, pro quibus turpissimum est non te gratum benè vivendo exhibere. 8. Sublimitas æterni præmii, & facilitas mediorem ad illud acquirendum. 9. Infinita amabilitas Dei infinito obsequio propter se dignissimi, quia ipse est summum bonum, qui te amore incomprehensibili prosequitur.

Hæc motiva si attentè consideraveris, facillè poteris summam in te contritionem excitare. Sic

autem dispositus ad pedes Confessarii accedes, quasi ad lavacrum sanguinis Jesu Christi, in quo te ab omnibus inquinamentis tuis dealbandum fore confides. Duos ibi Sacerdotes adesse putabis, visibilem unum, alterum invisibilem, qui penetralia cordis intuetur. Ideò humillimè quasi filius prodigus respiciens benedictionem petes, & gratiam benè confitendi, præmissaque generali confessione actum contritionis renovabis. Tum magnà interiori & exteriori reverentiâ, quanta Judici solet à reo exhiberi, peccata tua Sacerdoti, qui Christum Judicem repræsentat, confiteberis nudè, sincerè, humiliter, non ex habitu & consuetudine, plorans coram Deo flagitia tua cum rubore & confusione. Dum verò Sacerdos profert verba Absolutionis, iterum actum contritionis elicies, teque à Christo ceu filium prodigum osculo excipi, novâ stolâ ornari, amplexu constringi putabis, additis ab eodem illis verbis, *Remissa sum tibi peccata tua, jam amplius noli peccare.* Quare gratias ei ages dicens cum Propheta: *Nunc cæpi,* & incipies ab illa hora vitam sanctius instituere.

Post confessionem id quod impositum tibi fuerit pro satisfactione statim perolves, Deoque offeres in unione passionis Christi, & satisfactionem omnium Sanctorum. Deinde examinaabis an vera fuerit contritio elicitæ, an intima cordis penetraverit, an diligentem discussionem præmiseris, an culparum gravitatem agnoscas, an aliquid prætermiseris, an tibi ex ignavia ignoscas, an teipsum arguas, & ad seriò penitendum impellas.

§. IV.

Oratio ante Confessionem, & actus contritionis.

Ad te, piissime Jesu, refugium meum & consolatio mea, ad te moerens & tristis venio recogitans tibi annos meos & delicta mea in amaritudine animæ meæ. Ad te verba doloris effundo misericordiam tuam implorans, ut facias opus tuum, quod est misereri & parcere, tollens peccata mea, quæ sunt maxima miseria mea. Nec despicias voces & singultus ovis perditæ & filii prodigi ad tuam pietatem redeuntis de regione longinqua, non enim lætaris in perditione morientium, qui ut ego non morerer, mortem subire dignatus es. Vermis terræ retribuit tibi mala pro bonis; & heu quot mala & quàm gravia pec-